

הזרעה ראקטו-צארוויקאלית בבקר *

להחדיר די עמוק לתוך צוואר הרחם את הזירמה, ולעתים קרובות אף היתה מופרשת חזרה לתוך הנרתיק.

בשיטה הראקטו-צארוויקאלית, גם כן מחדיר רים את הזירמה לתוך צוואר הרחם, אולם באותו זמן גם נעשה קיבוע וייצוב צוואר הרחם מבעד לחלחולת. בשיטת הזרעה זו אין צורך במכשיר רים מיוחדים ודי בצנור מזכוכית או מפלאסטיק שבקצהו באלון גומי קטן.

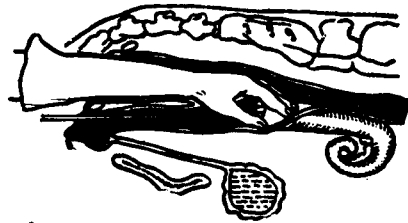
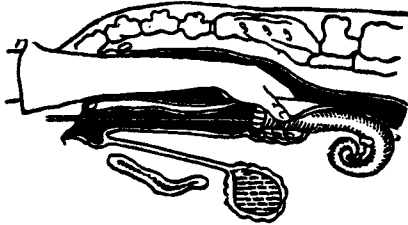
ההזרעה בשיטה החדשה מבצעים כלהלן: קר דם כל שוטפים ורוחצים את איברי המין החיר צוניים של הפרה; אחרי זה פותח המזריע בידו השמאלית את הפות וביד ימין הוא מחדיר את הצנתר, כשהוא נטוי בזווית של 45 מעלות, לתוך הנרתיק בעומק של 10-15 סנטימטר; ומכאן והלאה, בכיוון אופקי, עד לפתח צוואר הרחם. אחר כך, ביד שמאל, עטוייה כפפת-גומי, מנקים את החלחולת מהצואה. יש להקפיד על כך שצפורני יד שמאל תהיינה נטולות כדי למנוע פגיעה שריטה בקרום הרירי של החלחולת. ממשיכים ובודקים בזריזות את הצוואר, הקרניים

במשקים אחדים באסטוניה הונהגה בשנים האחרונות שיטת ההזרעה הראקטו-צארוויקאלית. שנתגלתה כיעילה ביותר, לעומת השיטה שהיתה מקובלת קודם לכן. הכנסת הצנתר (קאטאטאר) לעומק הרצוי, לפי השיטה הישנה, הופרעה לעתים קרובות ע"י הקיפולים של הקרום הרירי שבצוואר הרחם, וכן גם ע"י הצלקות, שמתהוות לפעמים אחרי לידה קשה; בנוסף לזה, בפרות רבות, אין צוואר הרחם נח במרכז, ומשום כך עלול להיפגע הקרום הרירי של הנרתיק (וואגי-נה) מחמת הקושי בהכוונת הצנתר לתוך הצוואר. בשיטת ההזרעה הקודמת (עם ספאקולום), הפירות היו מתרגזות, בלטו אצלן מאמצים (כעין חבלי לידה), שהפריעו להתקדמות תאי הזרע לקראת מקום ההפרייה.

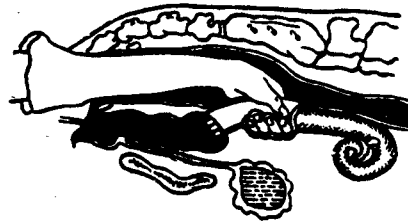
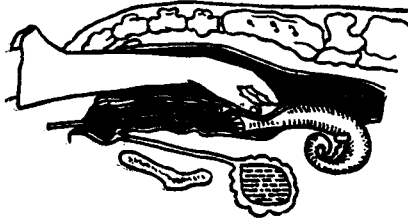
גרוי מיותר של הקרום הרירי שבנרתיק מופיע באופן מיוחד במקרה שהספאקולום לא היה די מחומם ולא היה משוח כראוי בוואזלין. לא פעם היה קורה, בשיטה הקודמת, שאי-אפשר היה

* ראקטום — חלחולת; צארוויקס — צוואר הרחם.

נכון



לא נכון



תיאור סכימאטי להזרעה ראקטו-צארוויקאלית

ריע, כיוון שכל הטיפולים הנ"ל עלולים לגרום להפלה.

ברפובליקה האסטונית (רוסיה) נהוגה שיטת ההזרעה הראקטורצארוויקאלית מאז שנת 1959. על סמך הניסיון עד עתה מתברר ששיטה זו תובעת מהמזריעים כושר-עשייה והרגל רב. אך אפשר לרכוש יכולת זו במהירות כשמתאמנים באופן אינטנסיבי בפרות פסולות שעומדים להוציאן לשוק הבשר. המזריעים שלמדו שיטה חדשה זו לא הסכימו בשום פנים לחזור לשיטה הקודמת. מזריעים שרכשו ניסיון רב בשיטת ההזרעה הראקטורצארוויקאלית, רשאים, בהתאם להוראות הרופאים, לטפל בריפוי אי-אלו מחלות גינאקולוגיות קלות.

א. וואזארי

מנהל המעבדה להזרעה מלאכותית באסטוניה
תורגם מהירחון „מולוצ'נייה, מיאסנויה סקוטבודסטבו",
אוגוסט, 1964

וגוף הרחם, כן גם השחלות, כדי לקבוע אם אמנם בשל הכל להזרעה. בטרם יזריק המזריע את הזרימה, עליו לעסות את הרחם משך 2-1 דקות. אחרי זה הוא מחדיר את הצנתר לתוך צוואר הרחם עד לעומק השליש האחרון שלו. תוך הכוונתו בתחילה בזרת או באצבע הגדולה (של יד שמאל), כמתואר בציור. לשם הזזה קדימה של הצנתר, מוטל על המזריע להפנות את צוואר הרחם קדימה ומטה, כדי למתוח דפנות הנרתיק וליישר הקיפולים. תהליך ההזרעה המתמשך, עלול לגרום להתכווצות רבה של דפנות החלחולת, דבר המקשה על קיבוע צוואר הרחם; במקרה זה יש לחכות להרפיית המתח ולהמשיך אחר כך בעבודה. עם הכנסת הצנתר לתוך צוואר הרחם, אסור להיזקק לכוח, כדי לא לפגוע בקרום הרירי.

אם מתעורר חשש שהפרה הרה, יש לפסוח על תאנה, שהיא כנראה תאנת-שוא, ולא להזיז

גיל היציאה של פרים וסיבותיה

כ־60% מכלל הפרים היוצאים את מכוני ההזרעה, נמצאו בלתי ראויים לשימוש בתפקידם מחמת פוריות בלתי מספיקה וליקויי גוף. רק 20% מחוסלים מסיבת זיקנה ומטעמים טיפוחיים. על אף שיפור תנאי הסביבה בהחזקת הפרים, ולמרות הבירור הקפדני בפריים צעירים בטרם יופעלו במכוני ההזרעה, לא תושגה התקדמות בפוריות הפרים. כתוצאה טובה של בירור יש לראות רק את אותם המקרים, בהם מתקיים הפר במכון ההזרעה לא פחות מ־4 שנים. תנאי זה הושג רק ב־19% מהפריים שהוכנסו לתחנות. הארכת תקופת הניצול של הפרים, בד בבד עם עליית גיל היציאה — זוהי משימת העתיד העיקרית בהזרעת הבקר באמצעות התחנות. קיימים רמזים ברורים לכך שאורך החיים של אמהות הפרים עובר בירושה על בניהם, משום כך ממליצים בזמן האחרון בחוג המטפחים בגרמניה לשים לב למספר ההרשמות של אמהות הפרים בספר העדר של האלופות ולמספר התחלובות השלימות שלהן, כי אלה הם אבני-הביתן המהימנים ביותר לאריכות ימים.

סימון הבקר

גם ברוסיה הולכת ומתפשטת שיטת סיכון של בקר בסככות, ללא כליאה בעמדות קבועות, והבוקרים נתקלו בקשיים של זיהוי הבהמות, כשהן מסומנות בתוויות אוזניים או בסימנים אחרים, שהיו מקובלים עד עתה ברפתים. בוקר אחד מהקולחוז „מכורת הרושצ'וב" (פלך קורסק) מציע שיטה חדשה בסימון. שנוסתה בהצלחה במשקו, והיא: על גבי ענף הבהמה רוחצים יפה שטח קטן במים חמים וסבון — להרחקת השומן שבעור ובשערות. אחרי שהמקום מתיבש, רושמים במיכחולית, ספוגת מי-חמצן (H_2O_2) בריכוז לא גבוה, את המספרים. מידות המספרים הן — 10 ס"מ גובה, 5 ס"מ רוחב והרווח ביניהם — $1\frac{1}{2}$ ס"מ. כעבור 8-10 דקות מכתיבת המספרים במי-חמצן, מצפים אותם בצבע (ברוסיה משתמשים בצבע בשם „גאמא"). נוח ביותר לרשום את המספרים בעזרת תבנית-דגם (שאבלונה), עשויה גומי. הסימון בצורה זו מאפשר זיהוי קל של הבהמות ממרחק של 10 מטר. הצבע שהשתמשו בו ברוסיה אינו מתקיים זמן רב ויש לחדשו פעמיים בשנה.